

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۱۵ اپریل ۲۰۲۴

یکی از دستاوردهای مهم "توفان الاقصی"

مقاله‌ای که از نظر خوانندگان گرامی می‌گذرد بخش دوم سخنرانی دکتر آزاد ثبوت در رابطه با همبستگی مردم ایرلند با فلسطین در کلاب‌هاوس است که محمد جواد محمد حسینی زحمت تنظیم آن را به عهده گرفته است. هیأت تحریر توفان الکترونیکی به خاطر طرح نکات صحیح و آموزنده در این مقاله آن را مجدداً اصلاح و تنظیم و در دوبخش انتشار می‌دهد. به این امید که برای خوانندگان عزیز مفید افتد. اینک به بخش دوم و پایانی توجه فرمائید!

هیأت تحریر

بخش دوم

اما چرا در سالی که دولت اسرائیل تشکیل شد آنچنان مقاومتی از سوی فلسطینی‌ها صورت نگرفت؟

در اواسط دهه ۳۰ شورشی قابل توجه رخ می‌دهد، عزالدین قسام، عالم مسلمان سوری الاصل که بعد از شورش ناموفق علیه حکومت فرانسه در سوریه، به فلسطین می‌گریزد، یک جنبش ضد امپریالیستی را در فلسطین ایجاد کرد. او تا سال ۱۹۳۵ به آموزش نظامی هوادارانش مشغول بود. در اواخر نومبر به حیفا می‌رود تا دهقانان را به شورش تشویق کند، اما قبل از این که بتواند این کار را انجام دهد، انگلیس‌ها او را به قتل رساندند. شهادت او جرقه‌ای برای شکل‌گیری شورش‌های بعدی می‌شود. بزرگترین و طولانی‌ترین شورش فلسطینی‌ها علیه حکومت بریتانیا در سال ۱۹۳۶ اتفاق می‌افتد.

مقامات بریتانیا از روند سراسری بودن این اعتراضات نگران شدند. ۲۰ هزار سرباز را برای سرکوب وارد فلسطین کردند. اما فلسطینی‌ها شیوه‌هایی خلاقانه برای مقاومت ابداع کردند. با تشکیل یک کمیته عالی، انتقال زمین به مهاجران صهیونیست را متوقف کردند. بعد از شش ماه، اعتصابات سراسری در فلسطین به راه افتاد. این اعتصابات با نافرمانی مدنی همراه شد و در مواردی به شهرک نشینان صهیونیست حمله صورت گرفت.

خانم دکتر ثبوت می‌گوید: زنان نیز در این مبارزه نقش داشتند و برخی از آن‌ها در مرز لبنان دستگیر شدند و به زندان افتادند زیرا برای مبارزان فلسطین اسلحه قاچاق می‌کردند. در واقع مهمترین نقش را در این دوران، زنان دهقان فلسطینی داشتند، زیرا هم در مبارزه مسلحانه شرکت داشتند و هم برای چریک‌های فلسطینی غذا تهیه می‌کردند و هم در انتشار اطلاعات و هشدارها مبنی بر نفوذ انگلیس‌ها در روستاهای فلسطین نقش داشتند. در فاصله ۱۹۳۶ تا ۱۹۳۹ که این شورش جریان داشت، حدود ۶ هزار فلسطینی کشته و ۶ هزار نفر نیز بازداشت شدند. دو هزار خانه ویران شد و به این ترتیب فلسطینی‌ها شکست بزرگی متحمل شدند. رهبرانشان نیز کشته و یا تبعید شدند. پس از این شورش بزرگ،

سرکوب ادامه پیدا کرد. بیش از ۱۰ درصد از جمعیت مرد بالغ فلسطینی زخمی و زندانی و یا تبعید شدند و به تدریج بر جمعیت یهودیان مهاجر افزوده گشت. توجه به این نکته حائز اهمیت است، زیرا تصور می‌شود همزمان با تأسیس اسرائیل، یهودی‌ها وارد فلسطین شدند، حال آن که این روند کاملاً تدریجی بود و پیش از تأسیس دولت اسرائیل بنا بر گزارش‌های «ایلان پایه» مؤرخ برجسته یهودی و «رشید الخالیدی» و سایر مؤرخان برجسته بیش از ۳۰۰ روستا و شهر فلسطین تا پس از تأسیس اسرائیل ویران و ساکنانش اخراج شده بودند، به‌دیگر سخن یک نسل‌کشی و پاکسازی قومی. (تکیه از ماست)

در سالهای ۱۹۴۶ و ۱۹۴۷ این روند به اوج خود می‌رسد. در این سالها شبه نظامیان صهیونیست برای تخلیه روستاها دست به تجاوز دسته‌جمعی زدند. در روایت‌های روستائیان «دیر یاسین» یا «طنطوره» می‌بینیم که روستائیان تهدید می‌شوند که در صورت مقاومت مردان کشته شده و به زنان تجاوز می‌شود. یک جو وحشت و ارعاب به‌وجود می‌آید که باعث می‌شود بسیاری از روستائیان زمین‌های خود را ترک کنند و در فاصله این دو سال بخش زیادی از روستاهای فلسطینی خالی از سکنه شود. تقریباً ۵۰۰ روستا در این فاصله از نقشه حذف می‌شوند. (تکیه از ماست)

این اخراج‌ها برای به وجود آمدن یک استعمار مستعمره نشین بود. یعنی مردمی از خانه‌ها و سرزمین مادریشان اخراج می‌شوند تا یک دولت-ملت جدید شکل بگیرد و بعد آن گروه مهاجر گروهی باشند که حق تعیین سرنوشت و شکل‌گیری دولت دارند. (تکیه از ماست) و این روند با بی‌رحمی و شقاوت کم‌نظیر هنوز هم ادامه دارد. در سال ۱۹۴۷ بریتانیا طرح تقسیم فلسطین را به‌سازمان ملل متحد ارائه می‌دهد. طبق این طرح ۵۵ درصد از کل کشور از جمله بهترین زمین‌های کشاورزی به‌جمعیت یهودی مهاجر اختصاص داده می‌شود و ۴۵ درصد به‌مردم بومی فلسطین. جالب اینجاست که در آن زمان جمعیت یهودی رقم بسیار کمتری از جمعیت بومیان فلسطینی بود. این طرح توسط مردم فلسطین و مردم کشورهای عربی رد می‌شود.

بن گوریون اولین نخست‌وزیر اسرائیل خطاب به‌ناهوم گلدمن رئیس اسبق کنگره جهانی یهود گفت: «اگر من یک رهبر عرب بودم، هرگز با اسرائیل به‌توافق نمی‌رسیدم، این طبیعی است. ما کشور آنان را گرفته‌ایم، ما اسرائیلی هستیم، اما دو هزار سال قبل و این برای آنان چه معنا می‌دهد؟ یهودی‌ستیزی هیتلر و نازی‌ها وجود داشته، اما آیا تقصیر آن‌ها بوده است؟ آن‌ها فقط یک چیز را می‌فهمند، ما اینجا آمدیم و کشورشان را دزدیده‌ایم. چرا باید این را بپذیرند؟» (خواننده خوب توجه کند که این نوشته یک صهیونیست جنایتکار است، آنوقت دولتمردان استعمارگر غرب و ایرانیان جیره خوار آن‌ها در این نبرد نابرابر و غیر عادلانه حق را به اسرائیل می‌دهند. - توفان) (تکیه از توفان است)

به‌تأکید دکتر ثبوت، هم قبل و هم بعد از سال ۱۹۴۸ قتل‌های عام متعددی هم داخل سرزمین فلسطین و هم خارج از آن در اردوگاه‌هایی مانند «صبرا و شتیلا» اتفاق افتاد. توجه به این قتل‌های عام از این جهت ضروری است که پی‌ببریم پروژه استعمار ماندگار، پروژه‌ای ناتمام، در ۱۹۴۸ یا ۱۹۶۷ متوقف نشد و هنوز هم ادامه دارد و آنچه در فلسطین رخ می‌دهد جنگ نیست، نسل‌کشی است. درک این موضوع در مواجهه با قضیه مهم است

آپارتاید در اسرائیل

دکتر ثبوت در این بخش به‌جداسازی ستراتیژیک یا آپارتاید در جغرافیای سرزمین‌های اشغالی فلسطین پرداخت و گفت: اولین بار سازمان ملل متحد در سال ۲۰۱۷ و سازمان حقوق بشر «بیت سلم» که یک سازمان حقوق بشر اسرائیلی است، گفتند که آپارتاید در اسرائیل کاملاً تثبیت شده است و این یک اتفاق ستراتیژیک است. این روش اصلی اسرائیلی‌ها برای

کنترول و سرکوب فلسطینی‌هاست تا همبستگی را بین آنها از میان ببرد. دکتر ثبوت محقق ایرانی دانشگاه کوئینز ایرلند، فلسطینی‌های ساکن سرزمین تاریخی فلسطین را به ۴ دسته تقسیم می‌کند:

۱- قریب به دو میلیون فلسطینی شهروند اسرائیلی که ساکن بیت‌المقدس‌اند و مسیحیان هم داخل آن‌ها هستند. این جمعیت در اسرائیل به «عرب اسرائیلی» ملقبند و ساکن غرب اورشلیم می‌باشند. به‌دیگر سخن نژاد پرستان آنها را کاملاً هویت‌زدائی کرده‌اند.

۲- فلسطینی‌های ساکن شرق اورشلیم.

۳- فلسطینی‌های کرانه‌باختری رود اردن که نه‌تابعیت دارند و نه‌دولت، جمعیتشان به ۳ میلیون نفر می‌رسد.

۴- فلسطینی‌های نوار غزه که حدود ۳.۲ میلیون نفرند و در زندانی روباز عملاً اسیرند. این‌ها را از نظر فیزیکی از هم جدا کرده‌اند.

دکتر ثبوت می‌گوید: «امیر هاس» روزنامه‌نگار اسرائیلی که خود یکی از فرزندان بازماندگان هولوکاست است، تحقیقات زیادی در این باره دارد و می‌گوید: «مردم فلسطین مانند مردم غیرسفید افریقای جنوبی به‌گروه‌هائی تقسیم شدند که ارتباط آن‌ها با یک دیگر قطع است و اسرائیل به‌شکل متفاوت با این گروه‌ها رفتار می‌کند. در حالی که یهودیان اسرائیل در کل کشور همچون یک ملت هستند و با برخورداری از تمامی حقوق زندگی می‌کنند»

ظلم نژادی به‌یهودیان عرب و سیاه پوست در اسرائیل

دکتر ثبوت همچنین به‌یهودیان عرب نیز اشاره و تأکید کرد و گفت: اهمیت سرنوشت یهودیان عرب در این است که ثابت می‌کند که پروژه اسرائیل یک پروژه استعماری است، نه‌یک پروژه مذهبی. بخشی از یهودیان عرب پیش از تأسیس اسرائیل در فلسطین ساکن بودند و بومیان فلسطین هستند.

«اوی شلایم» محقق عرب یهودی عراقی که تاریخ و سرنوشت یهودیان عرب ساکن اسرائیل را بررسی کرده است، می‌گوید: «قربانیان ایجاد اسرائیل در سال ۱۹۴۸ تنها فلسطینی‌ها نبودند، پروژه صهیونیستی ضربه‌ای هم به‌موقعیت یهودیان در سرزمین عربی وارد کرد و آن‌ها را از هموطنانی پذیرفته شده به‌افرادی مظنون به‌همکاری با دولت جدید یهودی تبدیل کرد.» «اوی شلایم» به‌تجربه خانواده خود اشاره می‌کند که در زمان مهاجرت به اسرائیل، چون پدرش مدتها در عراق بود و نمی‌توانست عبری صحبت کند، به‌خاطر آن پیشینه عربی تحقیر می‌شدند. او اشاره می‌کند که کودکان و خانواده‌های عرب در اسرائیل چطور از سوی اشکنازی‌های یهودیان اروپائی تحقیر می‌شدند. بنابراین در اسرائیل نسبت به‌یهودی شرقی و یهودی غرب هم تبعیض نژادی صورت می‌گیرد.» یک عرب یهودی اسرائیلی دیگر هم گفته است: «هویت شخص من در تقابل به‌گفتمان دوگانه‌ساز اروپا محور عرب و یهودی قرار می‌گیرد. من وقتی خودم را به‌عنوان یک عرب یهودی در اسرائیل معرفی می‌کنم، به من به‌عنوان یک پارادوکس (عرف ستیز) می‌نگرند. در حالی که ما هیچ وقت عرب را در مقابل یهودی نمی‌دیدیم.» در جامعه اسرائیل، آن گروه مسلط قومی، یهودیان اروپائی اشکنازی هستند که تمام مناصب حکومتی اسرائیل را در دست دارند. ما در اسرائیل یهودیان سیاه پوست هم داریم، از کشورهای افریقای جنوبی و سوماتالی. در اردوگاه پناهندگان فجایی هم مستند شده که در قبال این یهودیان صورت می‌پذیرد. سال گذشته در روزنامه گاردین نوشته بود که به‌زنان اینها موادی تزریق شده بود که اگر مهاجرت اینان پذیرفته شد، نتوانند باردار شوند، تا جمعیت سیاه پوست در اسرائیل زیاد نشود. این کار سالها قبل در مورد زنان اتیوپیائی انجام شده بود.

دکتر ثبوت در مورد مسیحیان فلسطین گفت: تا پیش از تأسیس اسرائیل جمعیت مسیحیان ۱۵ تا ۲۰ درصد جمعیت فلسطین بود، امروز جمعیت مسیحیان فلسطین به ۲ درصد رسیده است. در کتاب «سیاست آزار و اذیت» تألیف «میتری راهب» آمده است: صهیونیسم مسیحی یکی از حامیان اصلی پروژه اسرائیل است و برای صهیونیسم مسیحی، مسلمان و مسیحی فلسطین تفاوتی ندارد، چرا که اساساً یک پروژه استعماری سیاسی است مبتنی بر برتری مرد سفید پوست اروپائی. بیشتر از آنچه یهودیان در کشورهای مختلف در شکل‌گیری اسرائیل نقش داشتند، مسیحیان انجیلی در این زمینه نقش داشتند.

خانم دکتر ثبوت اضافه کرد، مسیحیان انجیلی جمعیت بزرگی از ایالات متحده را تشکیل می‌دهند که از حیث سیاسی گرایش محافظه‌کارانه دارند و حزب جمهوری‌خواه در سیاستمدارانی مانند ترمپ متجلی می‌شوند و حمایت آتشینی در قبال اسرائیل دارند. در حالی که مترقی‌ترین گروه‌های حامی فلسطین در امریکا یهودی‌های امریکائی هستند، مسیحیان انجیلی از اسرائیل حمایت همه‌جانبه می‌کنند.